

La dona, el dàlmata i un ximpanzé

La història. Victòria, mare divorciada i advocada penalista, no se'n surt en controlar la seva dispersa vida, així com la compromesa situació professional amb els casos que porta, que l'aboquen a un caos vital.

Les formes. "Una comèdia desesperada sobre la caòtica vida de la dona moderna" així defineix la cineasta francesa Justine Triet (Fécamp, 1978) la seva

darrera proposta. Coherent amb l'etiqueta formal, *Los casos de Victoria* (Victoria) és una esbojarrada comèdia al voltant d'una dona, la Victòria del títol, que contravenint el seu nom victoriós, és una insigne derrotada. Irònica la Justine Triet, ja en el seu brillant i sintètic guió!, que

transforma en meteòriques, trepidants imatges asserenades. Ben mirada, aquesta screwball comedy s'inspiraria en *La fiera de mi niña* (1938) del mestre Howard Hawks, amb la Katharine Hepburn i el Cary Grant perseguint-se, i perseguits, per un lleopard inofensiu. Salvant distàncies, la Victòria que personifica la pletòrica actriu belga Virginie Efira, no deixa d'agafar el relleu femení de la rebel Hepburn. Només que, aquí i ara,

aquesta dona moderna 2016, és carn de canó de psiquiatres, d'endevinadores de cartes i de cangurs familiars d'aparença juvenil. Entotsolada en la desfeta emocional, psicològica i laboral de la protagonista, la comèdia tan aviat és el reflex personal de la Victòria, és a dir, caòtica, com de cop i volta s'instal·la en la mesura, més que intel·lectual, intel·ligent. ¿Irracional o

bé racional? Per aquest ordre, la Justine Triet se la juga tot contraposant un gos dàlmata i un ximpanzé com a testimonis d'un judici penal, de lesa humanitat. Fins aquí, la parida provocativa d'una comèdia folla. Altra qüestió és com acaba la cosa. D'aquí, a consignar que tot plegat molt soroll per ben

poc res. Si més no. Tanmateix. Al capdavall, allò que mai no dirà el Carlets Putgi.

El fons. Facis el que facis, fes-ho bé.

La imatge. Advocats, procuradors i jutges, prenent la *declaració* a un dàlmata que, enlloc de parlar, remena la cua a dreta i esquerra.

La frase. "Misógino es pensar que las mujeres siempre son las víctimas", que sosté la Victòria. O l'autocrítica femenina.

Los casos de Victoria

Directora:
Justine Triet.

Intèrprets:
Virginie Efira,
Vincent Lacoste,
Laure Calamy,
Emmanuelle
Lanfray. França,
2016. 97'.
Funatic Lleida.